

РЕШЕНИЕ

№ 1594

гр. София, 11.03.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXIII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 11.02.2022 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Доброслав Руков

ЧЛЕНОВЕ: Красимира Желева

Калинка Илиева

при участието на секретаря Кристина Григорова и при участието на прокурора Милен Ютеров, като разгледа дело номер **10575** по описа за **2021** година докладвано от съдия Калинка Илиева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от АПК, във връзка с чл. 63, ал. 1 от ЗАНН.

Образувано е по постъпила касационна жалба от Л. М. И., ЕГН: [ЕГН], срещу решение № 20178656 от 30.08.2021г., постановено по АНД № 13810/2020г., НО, 1-ви състав по описа на СРС, с което е потвърдено наказателно постановление /НП/ № 19-4332-012269 от 01.07.2019г., издадено от началника на сектор в отдел „Пътна полиция” – СДВР, с което му е наложено административно наказание за нарушение на чл.21, ал.1 от ЗДвП и на основание чл.182, ал.1, т.6 от ЗДвП му е наложена „глоба” в размер на 800 лева и лишаване на право да управлява МПС за срок от 3 месеца.

В жалбата си, касаторът счита, че решението е незаконосъобразно, постановено в нарушение на материалния закон и при съществени нарушения на процесуалните правила. Излага съображения, че в решението липсват собствени на съда фактически установявания, същият не е обсъдил събраните по делото доказателства и не е изложил конкретни правни доводи, съображения или изводи, както и не е обсъдил доводите от жалбата. Сочи, че не става ясно как е формиран изводът на съда, че има въведено ограничение на скоростта за населено място – 50 км/ч, действащо към датата на деянието в процесния участък. Излагат се доводи, че съдът не се е произнесъл по възражението в жалбата относно нарушенията на административните правила и по-специално нарушение на чл.57, ал.1, т5 и т.6 от ЗАНН. Счита, че от

обстоятелствената част на наказателното постановление не става ясно кога, как и въз основа на какви доказателства е установено твърдяното административно нарушение, както и че е превишена скоростта със 64 км/ч, което обуславя извода, че процесното наказателно постановление е издадено в нарушение на чл.57, ал.1, т.5 от ЗАНН. Моли съда да постанови решение, с което да се отмени решението на СРС.

Ответникът Столична дирекция вътрешни работи, отдел „Пътна полиция“ не взе становище по жалбата.

СГП дава заключение за основателност на касационната жалба.

Административен съд София – град, X. касационен състав, като се запозна с обжалваното съдебно решение, съобрази доводите и възраженията на страните и обсъди наведените касационни основания и тези по чл. 218, ал. 2 от АПК, намира от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е допустима, като подадена срещу съдебно решение, подлежащо на касационен контрол, от надлежна страна по смисъла на чл. 210, ал. 1 АПК, във вр. чл. 63, ал. 1, изр. 2 ЗАНН и при спазване на преклузивния 14-дневен срок по чл. 211, ал. 1 АПК, във вр. чл. 63, ал. 1, изр. 2 ЗАНН.

Настоящият състав, като извърши служебна проверка, на основание чл. 218, ал. 2 АПК и въз основа на фактите, установени от районния съд, съгласно чл. 220 от АПК, намира, че обжалваното решение е валидно и допустимо. Решението е постановено по отношение на акт, който подлежи на съдебен контрол, като произнасянето е извършено от компетентен съд, в рамките на правомощията му.

СРС е възприел фактическата обстановка, която съответства на събраните по делото доказателства. Съдът е приел, че на 12.04.2019 г., около 14:25 часа, в [населено място], по ул. Околовръстен път, с посока на движение от бул. България към бул. Братя Б., Л. М. И. управлявал товарен автомобил Рено Трафик с рег. [рег.номер на МПС], като се движил със скорост от 111 км/ч (измерена скорост 114 км/ч и отчетен толеранс в полза на водача – 111 км/ч), при ограничение на скоростта – 50 км/ч за населено място – нарушение чл. 21, ал. 1 ЗДвП.

Въз основа на така съставения акт е било издадено и атакуваното наказателно постановление, с което при идентичност на описанието на нарушението и правната му квалификация, на основание чл. 53 от ЗАНН на жалбоподателя е наложена глоба в размер на 800 лева и лишаване от право да управлява МПС за срок от три месеца, за нарушение на чл. 21, ал. 1, вр. чл. 182, ал. 1, т. 6 от ЗДвП.

При тази фактическа обстановка СРС е приел, че при съставянето на акта за констатиране на нарушението и при издаване на наказателното постановление (НП) не са допуснати нарушения на процесуалните правила, посочени в чл. 36-46 и чл. 52-58 от ЗАНН. Формиран е извод, че от събраните по делото доказателства се установява по несъмнен начин, че на посочените в наказателното постановление време и място, жалбоподателят е извършил, както от обективна страна, така и от субективна страна нарушение на чл. 21, ал. 1 от ЗДвП, като е превишил разрешената скорост (от 50 км/ч, за населено място) с 61 км/ч, като е управлявал автомобила със 114 км/ч, но с отчитане на съответния толеранс е била приета за наказуема скорост от 111 км/ч. С оглед на това, че жалбоподателят е декларирал, че е управлявал лекия автомобил и на основание чл. 188 от ЗДвП, правилно му е била ангажирана административната отговорност. Изложени са мотиви, че от доказателствата по делото се е установило, че ограничението на скоростта в процесния пътен участък е била именно 50 км/ч, като много след извършване на нарушението същата е била

увеличена на 80 км/ч. Законосъобразно е ангажирана на административно наказателната отговорност основание чл.182, ал.1, т.6 от ЗДвП.

Настоящият касационен състав намира съдебното решение за съобразено с материалния закон, като при постановяването му не е допуснато нарушение на процесуалните правила. Съдът пълно и всестранно е изследвал фактическата обстановка и въз основа на събраните доказателства е извел правилни правни изводи.

Неоснователни са оплакванията на касатора, че не е ясно, че има въведено ограничение на скоростта за населено място – 50 км/ч, действащо към датата на деянието в процесния участък, доколкото по аргумент от чл.21, ал.1 от ЗДвП в населено място ограничението на максимално допустимата скорост е 50 км/ч и когато скоростта, която не следва да се превишава, е различна от тази, това се сигнализира с пътен знак - чл.21, ал.2 от ЗДвП. В разглеждания случай скоростта на автомобила е установена в населено място като разрешената скорост е 50 км/ч. Нарушението е безспорно установено с годно техническо средство. Предвид това, касационната инстанция напълно споделя мотивите на районния съд за доказаност на нарушението.

Неоснователни са оплакванията на касатора, че в АУАН и наказателното постановление не е описано ясно и точно обстоятелствата, при които е извършено нарушението. Налице е точно и прецизно описание на местоизвършване на нарушението, което е в съответствие с изискванията на чл. 42, ал. 1, т. 3 и чл. 57, ал. 1, т. 5 ЗАНН. Не води до друг извод липсата на отразяване на административен адрес на мястото на нарушението, доколкото не всеки път това е възможно, а и в конкретния случай описанието позволява да се разбере по несъмнен начин местоизвършването на деянието.

Разпоредбата на чл.21, ал.1 от ЗДвП въвежда забрана за водачите на пътни превозни средства да превишават изрично посочените стойности, съобразно категорията на съответното МПС. В чл.182, ал.1, т.6 ЗДвП (съгл. ред. изм. - ДВ, бр. 54 от 2010 г., изм. - ДВ, бр. 10 от 2011 г.) е предвидено, че при превишаване над 50 km/h нарушителят следва да се наказва с глоба от 700 лв. и три месеца лишаване от право да управлява моторно превозно средство, като за всеки следващи 5 km/h превишаване над 50 km/h глобата се увеличава с 50 лв. Засечената от системата скорост е била 111 км/ч., като е взета предвид и стойността от 3%, представляваща възможността за техническа грешка. При тези данни, размерът на наказанието е определен правилно, съгласно чл. 27, ал. 1 и, ал. 2 ЗАНН.

Административното наказание, което е било наложено, е определено съгласно законовите изисквания, а сериозността му изразява духа на закона да се санкционират подобни нарушения, като такива с висока степен на обществена опасност, с оглед анализа на причините и последиците от множеството пътнотранспортни нарушения и отчитане на статистическите данни, които са общественоизвестни. В този смисъл, съдът намира, че не може да се приеме наличието на маловажен случай, по смисъла на чл. 28 ЗАНН.

С оглед изложеното, при извършената касационна проверка не се установяват основания за отмяна на обжалваното съдебно решение - СРС е постановил валидно, допустимо и правилно решение, постановено при правилно приложение на материалния закон, преценявайки всички събрани в хода на производството доказателства, без да игнорира или анализира превратно което и да е от тях. По изложените съображения, настоящият касационен състав намира, че подадената касационна жалба е неоснователна.

Воден от горното и на основание чл. 222, ал. 1, във вр. с чл. 221, ал. 2, пр. 2 от АПК, вр. с чл. 63, ал. 1 от ЗАНН, Административен съд София-град, X. касационен състав,

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 20178656 от 30.08.2021г. по АНД № 13810/2020г., НО, 1-ви състав по описа на СРС.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване или протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.